

Jednostavno pojašnjenje Ideja Rada na Sebi

- Maurice Nicoll -

*Prevod: Bhaerava
Banja Luka, 25. maj 2011.*

Simbol Uspavanog Čovjeka iz Liber Mutus (Tiha Knjiga) - Alhemičarski tekstovi - objavljeni u 17 vijeku.

Svi ljudi su podjeljeni na "dva čovjeka" - čovjek koji mislimo da jesmo i čovjek koji stvarno jesmo. Samo uz pomoć Svjesnosti možemo ovo shvatiti i primjeniti. Mi ne možemo shvatiti da smo "dva čovjeka" ukoliko ne Razumijemo šta se misli pod Posmatranjem Sebe.

Mi vidimo spoljašnji svijet: tj. ono što nam naša čula daju da vidimo. Ali čula su okrenuta ka spolja, od sebe, i ne mogu da vide što je neko u sebi, ne možemo da vidimo svoju unutrašnjost.

Ali mi imamo jedan organ unutar sebe koji može da posmatra tu stvar koju zovemo "sebe". Tj. on može da vidi naše misli, emocije, raspoloženja. To je početak postanka drugim čovjekom.

Naš život ovisi o toj stvari koju zovemo "sobom". Ako želimo da imamo drugačiji život, prvo što moramo jeste da shvatimo kakav život imamo trenutno. Sve dok ostajemo ovo "sebe" naš život ne može da se izmjeni. On će uvijek privlačiti iste situacije, nesporazume, razočarenja, itd.

Rad počinje sa viđenjem šta je čovjek sada, kakva vrsta čovjeka je on upravo sada. Na primjer: ako tretiramo ljudi bez uvažavanja njihovih osjećanja i ako ih uopšte i ne znamo, mi ćemo uvijek patiti zbog njihovih želja, i zbog toga što ne žele da budu sa nama. Ali ne vidimo naši krivicu u tome i krivimo druge zbog toga. Ukoliko ne vidimo kakvi smo, kriv ćemo druge. Drugi ljudi shvataju kakvi smo: ali mi ne vidimo kakvi smo - ukoliko ne počnemo da posmatramo sebe. Bez direktnog viđenja toga kakvi smo, mi vjerujemo da nas drugi ne tretiraju onako kako smo zaslužili ili kako mislimo da smo zaslužili.

Ako posmatramo šta mislimo i osjećamo, šta govorimo, kako se ponašamo, nakon nekog vremena pojavljuje se nova memorija, memorija o nama kakvi jesmo. Nakon toga počinjemo uviđati da mi **nismo** onakvi kakvi mislimo da jesmo. Počecemo da se ponašamo drugačije, nećemo okrivljavati druge, nećemo osjećati da nam neko nešto duguje ili da mi nekom nešto dugujemo. Počecemo shvatati da smo "dva čovjeka" i da smo to oduvijek i bili. Sve što smo o sebi pretpostavljali bilo je imaginarno.

Kada uvidimo kontradikciju između našeg imaginarnog "sebe" i onog što stvarno jesmo, počecemo da se mjenjamo, zato što se

počinjemo razdvajati od iluzije o nama samima. Počinjemo realizovati da se moramo odmoriti od lažnog sebe i njegovog temelja.

Kada posmatramo kakvi stvarno jesmo mi se otvaramo ka primanju Pomoći - Pomoći koja nas može stvarno promijeniti. Pomoć ne može doći ukoliko smo mi zadovoljni sobom.

Rad govori da Pomoć postoji samo za one koji počinju shvatati, u svakodnevnom životu, u svemu što govore i čine, da oni nisu ono što pretpostavljaju da jesu.

Kada počeno da se posmatramo mnogo iskrenije, naš cijeli život počinje da se mjenja. Ali to znači posmatranje tokom većeg vremenskog perioda, načina na koji pričamo, na koji mislimo, kako kritikujemo, kada smo ogorčeni i način na koji tada pričamo, načina na koji reagujemo na druge, mišljenja drugih na koja reagujemo, načina na koji se ulizujemo, načina na koji sudimo drugima, našu sujetu, okrutnost, raspoloženja, emocije. Sve dok ne razdvojimo sebe od ovih stvari, ostajemo mehanični.

Naš Psihološki život, naš unutrašnji život, je u tami, sve dok ne pustimo svjetlo u njega, našu Svjesnost. Da bi se to desilo moramo podijeliti sebe na dva dijela - na posmatrački dio, tj. ono što posmatramo i na Posmatrača. Kada je Posmatračko Ja uspostavljeno u nama, ono je forma "Ja" koju sva ostala "ja" sljede. On je u početku mali i slab, ali je kao prozor kroz koji ulazi svjetlost.

Cilj Posmatranja Sebe jeste da nam ono omogući da se promjenimo. Ali prvi Cilj je da nas učini svjesnijim nas samih. Samo ako sebi omogućimo da postanemo Svjesniji omogućavamo početak promjene sebe.

U svakodnevnom životu mi vidimo samo ono što je izvan nas, i ne primjećujemo ono što se zbiva u nama, kako mislimo, kako osjećamo, govorimo, i ne primjećujemo da to sve radimo na isti način. Ali mi imamo unutrašnje čulo. Ono je nerazvijeno, ali se može razviti, i tada nam pokazuje kakvi smo - i pomoću njega možemo da se promjenimo.

Ne možemo da se promjenimo ukoliko ne vidimo kakvi smo. Praktikuemo Posmatranje Sebe, Svjesnost, u cilju povećanja naše Svijesti, a bez povećanja Svjesti ništa u nama - ili u čovječanstvu - ne može da se promjeni.

Praktična strana Rada počinje Samo-Posmatranjem, a ne pokušavanjem da promjenimo spoljašnje okolnosti ili ljude; ono mora biti nekritično Samo-Posmatranje.

Prirodno imamo malu moć Samo-Posmatranja, koje nikada ne ide iza određene tačke. Počinjemo kritikovati sebe. Tada se zaustavljamo i stavljamo sebe u pravednički položaj, da bi povratili svakodnevni osjećaj sebe samih. Moramo proći ovu tačku, i moramo steći snage da se suočimo sa onim što posmatramo, potpuno opušteno. Ovo je teško zato što smo Identifikovani, zato što smo vezani za sebe i, prirodno, mi smo uvijek zainteresovani samo da ne ispadnemo glupi ili smiješni.

Moramo se posmatrati, ne samo kada učinimo nešto pogrešno, već i ono što se zbiva unutar nas nakon toga. Ne može da bude nikakve promjene ukoliko ne prestanemo sa samo-kriticizmom.

Da bi započeli Samo-Posmatranje moramo početi sa nečim specifičnim; na primjer, pričanje i ponašanje pod određenim okolnostima. Moramo znati te stvari istinski, objektivno i bez kriticizma. Kada primjetimo riječi koje izlaze iz naših usta bez naše volje počinjemo uviđati kako nemamo svjesnosti, i kako u nama postoji nešto **što nismo mi** i što ne možemo kontrolisati.

Moramo proučavati sebe kao da smo neka druga osoba, nezavisna od nas samih.

Rad kaže da je čovjek Mehaničan, i da na život reaguje Mehanički. Prvi korak u promjeni sebe jeste postepeno shvatanje da smo Mašina.

Mi ne gledamo u sebe. Živimo u Stanju Unutrašnje tame, i ništa se ne može promjeniti ukoliko ne pustimo svjetlo u tu tamu. Zamišljamo da sebe znamo. Ali reagujemo automatski na život u svakom trenutku.

Samo-Posmatranje nam pokazuje nas same dio po dio; i Samo-Posmatranje, puštanjem svijetla, započinje promjenu u nama samim svojim postojanjem: zato što je ta Svjetlost sama Svjesnost, pod uslovom da je ne-kritička.

Iluzija da smo Svjesni i da smo Jedno sprečava nas da se promjenimo. Mi vjerujemo da imamo jedno nepromjenljivo "Ja". Prvo moramo ne-kritički Posmatrati sebe.

Kada počnemo da shvatamo da je ono što pričamo i da su akcije koje se dešavaju unutar nas, bez naše svjesnosti o tome, počinjemo da zadobijemo novo viđenje sebe. Ali mi mislimo da znamo sebe, da se poznajemo i da pamtimo sebe, sve dok nam Samo-posmatranje ne pokaže da nismo svjesni sebe i da sebe zamišljamo te da smo mašine. Tada, nekritično Samo-Posmatranje će sprečiti mnoge stvari da ne zauzmu mjesto u nama, i pokazaće nam šta nismo. Pokazaće nam da je naša uspavanost omogućavala da se ponašamo i živimo na mehaničan način.

Rad počinje sa nama samima, i njegov Cilj je da nas promjeni. Promašićemo poentu ako mislimo o tome kao spoljašnjem događaju. Svako ima mogućnost da se promjeni, i promjena, sebe ili svijeta, leži u ovom. Ako se mi promjenimo, pravimo mogućnost da se i drugi promjene. Ali mi se ne možemo promjeniti ukoliko ne počne posmatrati sebe. Obamnuti smo mišljenjem da ono što je izvan nas mora da se promjeni.

Kroz naše stavove o drugima dešavaju se svi mogući sukobi, i ne vidimo da smo mi odgovorni za te situacije. Ali možemo postati svjesni našeg kriticizma, i da ono što drugi o nama govore može biti istina. To može značiti da smo posmatrali sebe mnogo šire nego inače, da smo postali mnogo svjesniji samih sebe i to je ono što mjenja situaciju.

Samo-Posmatranje nam omogućava da budemo mnogo svjesniji sebe, i to je polazna tačka Rada.

Promjena znači promjenu onog što smo sada. Čovjek ne može više ostati sa istim mišljenjima, ili osuđivanjima drugih na isti način kao prije. Stvar nije u tome da se nešto doda na ono što je čovjek u ovom trenutku, već je u tome da se promjeni razina ljudskog bivanja.

Sa tačke gledišta Rada, čovjek se smatra nesvjesnim. Povećanje Svjesnosti možemo razviti putem istinskog znanja o sebi, putem Samo-Posmatranja.

Mi zamišljamo da smo potpuno svjesni. Rad kaže da živimo u svijetu uspavanog čovječanstva, i mi smo sami uspavani. Svašta se može desiti u tom svijetu, i sve se inače **dešava**. Oduvijek je tako bilo i biće ukoliko se ne probudimo. Ako se probudimo, novi svijet će postati moguć.

Prvo, ovo zahtjeva potvrdu da smo uspavani, i nakon toga zahtjeva odustajanje od iluzije i slike o sebi.

Sve naše terije o poboljšanju svijeta, dok smo i dalje uspavani, samo pojačavaju uspavnost čovječanstva.

Ovo su Četri Stanja Svijesti koja su moguća čovjeku:

4. Stanje Objektivne Svijesti,
3. Stanje Samo-svijesti, ili Svjesnosti Sebe, ili Svijesti o samom sebi, ili Budnosti,
2. Tzv. budno stanje,
1. Duboki San.

U Prvom Stanju Svijesti mi spavamo, bukvalno, u krevetu, tj. mi smo u Dubokom Snu. U Drugom Stanju Svijesti mi hodamo svijetom, okupirani smo dnevnim zbivanjima, zamišljamo da smo budni, i slično. Ali tek u Trećem Stanju Svijesti smo u Istinskom Budnom Stanju, koje je naše Istinsko pravo. Četvrto Stanje Svijesti je Svijest o Istinskom Stanju stvari, kakve one stvarno jesu.

Ukoliko ne dospijemo u Treće Stanje Svijesti ne možemo primiti Pomoć. Pomoć nas može desegnuti samo ako shvatimo da smo Uspavani. Uspavani čovjek ne može dobiti Pomoć.

Radna Ideja Pomoći

Pomoć možemo primiti samo ako Radimo na Sebi, i kroz Samo-Pamćenje raste nivo Svijesti u nama samima u Više Stanje Svijesti. Tada nas Pomoć može dosegnuti. Kada čovjek shvati da je Uspavan, on shvata da mora imati Pomoć.

Postoji parabola u Radu koja ilustruje situaciju čovjeka u sadašnjosti. Čovječanstvo je čvrsto Uspavano, i hoda rubom ambisa ali to ne vidi. Ali čovjek kao individua može da se probudi i shvati da se nalazi na rubu ambisa; i ako je otvori oči vidjeće da iznad njegove glave postoji konopac uz koji se može popeti: ali da bi uhvatio konopac on mora skočiti. Ali sve dok smo na nivou na kojem zamišljamo da nam se može pomoći ovakvima kakvi sada jesmo, Pomoć ne može da nas dosegne.

Za bolji nivo Postojanja moramo da se promjenimo. Samopopustljivost, samo zadovoljstvo, sujeta, neznanje - sve to, i mnoge druge stvari, sprečavaju Pomoć da stigne do nas.

Molitva je izvorno stvorena da tražimo Pomoć da nas se podigne na viši nivo Svjesti. "Oče naš" je stvorena, dizajnirana da čovjek može da pamti sebe, za promjenu njegovog Bića, tako da se Pomoć može spustiti na nas.

Priroda Pomoći je, prvo, da nam pokaže gdje smo "pogrešni". Rad uči da postoji Pomoć, ali ona doseže čovjeka samo ako on promjeni svoje stanje i podigne sebe u Treće Stanje Svijesti. Ako zaista osjećamo našu situaciju, pokušaćemo da se podignemo na novi nivo Svijesti.

Pomoć postoji, ali ona može samo da dosegne Treće Stanje Svijesti - zvano Samo-Svijest ili Budnost. To je prvo istinsko Stanje Budnosti.

Da bi postali Svjesni mi moramo da posmatramo sebe; moramo posmatrati šta govorimo, šta mislimo, šta osjećamo, koje senzacije imamo, kakvi su nam pokreti i slično.

Moramo posmatrati sebe na Ispravan način, sa jasne početne tačke, u jasnom pravcu. Prvo, mi nismo Jedno, već Mnoštvo. Mi smo Misaoni čovjek, Emotivni čovjek, Čovjek Akcije (Motorički Čovjek), Instiktivni Čovjek koji osjeća glad, žeđ, vrućinu, hladnoću, napredak ili bolest.

Sve ovo je kontrolisano onim što Rad zove **Centri**. Intelektualni Centar kontroliše naše mišljenje, Emotivni Centar kontroliše naše Emocije koje osjećamo, Motorički Centar kontroliše naše pokrete tijela, Instiktivni Centar kontroliše unutrašnji rad tijela, npr. probavu, cirkulaciju krvi, disanje i senzacije.

Često puta mi mislimo jednu stvar a osjećamo drugu zato što različiti Centri ne rade u harmoniji. Ako čovjek Posmatra Sebe samo u relaciji Intelektualnog Centra i Emotivnog Centra on će uvidjeti da je on Mnoštven, da je on "dva čovjeka" ne Jedan.

Um Motoričkog Centra radi drugačije od Uma Intelektualnog Centra - naprimjer, Motorički aktivira ruke kada sviramo klavir, a Intelektualni aktivira Um kada mislimo i razgovaramo.

Rad tijela kontrolisan je putem Instiktivnog Centra. Cijeli unutrašnji rad organizma odvija se bez "znanja" Intelektualnog Centra.

Ako želimo da znamo sebe na Ispravan način, da budemo mnogo Svjesniji samih sebe, prvo moramo Posmatrati ove Centre, ili različite Umove u nama samima. Na primjer, posmatramo ranojutarnje ustajanje i sve teškoće koje ono izaziva, te na taj način uviđamo da nismo Jedno.

To pokazuje kako Intelektualni Centar ne može sam po sebi da kontroliše rad ostalih Centara. Dva Centra moraju biti u saradnji kako bi mogli kontrolisati treći.

Prva faza u samo-promjeni jeste shvatanje da **čovjek nije Jedna osoba**. Moramo shvatiti da smo mi četiri različite osobe, četiri čovjeka sa različitim Umovima.

Svaki Centar ima na raspolaganju određenu količinu sile ili snage za obavljanje nekog posla. Ako je ova snaga uzaludno troši Centar ne može da radi ispravno. Ne možemo da koristimo određeni Centar onoliko koliko bi smo to željeli. Snaga biva iscrpljena. Ali tada možemo koristiti drugi Centar, tj. možemo koristiti snagu drugog Centra. Sve što radimo uzima Energiju ili Snagu - mišljenje, osjećanje, pokreti, jedenje, pijenje, itd. Kada djelujemo Mehanički mi djelujemo iz Centra u kojem je pohranjena Snaga i koji je privučen sa nečim. Moramo razumjeti da ako smo iscrpljeni u jednom Centru moguće je da koristimo snagu iz drugog.

Naš život raspoređen je po našim Centrima. Svaki od njih ima različite interese koji nisu suprotstavljeni već su komplementarni jedni drugima, i svaki od njih je neophodan za ljudski život. Balansiran Čovjek označava čovjeka u kojem svi Centri rade normalno i imaju ispravan način aktivnosti, djelovanja.

Intelektualni i Motorički Centar mogu djelovati pod direktnim naporom, tj. na njih možemo uticati. Možemo raditi na nekom problemu, koncentrisati se i slično, ili raditi neki fizički posao. Ali **ne možemo učiniti** da imamo određenu Emociju, ili **učiniti** da osjećamo glad, hladnoću, vrućinu, i slično. To određene mjere možemo se oduprijeti emocijama ili senzacijama, ali ne možemo direktno uticati na određene Emocije ili Senzacije koje imamo.

Svi ljudi imaju Intelektualni, Emotivni, i Instiktivno-Motorički Centar, ali u različitim ljudima ti Centri su različito razvijeni.

Na primjer: Uzmimo čovjeka koji voli fizičku aktivnost i čovjeka koji voli da razmišlja - Čovjeka br. 1 i Čovjeka br. 3. Ako se oni sastanu i pokušaju da pričaju oni će pričati iz njihovih dominantnih Centara. Obojica imaju iste Centre, ali su različiti Centri dominantni u njima, tj. u jednom je dominantan Motorički Centar a u drugom Intelektualni Centar.

Čovječanstvo je podjeljeno na tri tipa Čovjeka - Čovjek br. 1, Čovjek br. 2, Čovjek br. 3.

Čovjek br. 1 može biti dodatno podjeljen na:

Čovjek br. 1 - Motorički Čovjek - koji je orijentisan na Akciju, ili pokretački dio, ili fizički dio i rad.

Čovjek br. 1 - Instiktivni - koji je orijentisan za fizički komfor, fizičku raskoš i koji je ljen i neaktivan.

Većina čovječanstva je Čovjek br. 1 - Instiktivni Čovjek - kao i Motorički Čovjek.

Broj 2 je Emotivni Čovjek, čovjek koji sve **osjeća**. U jednom trenutku on je ushićen i uzbuđen, a u drugom on je depresivan i neraspoložen. On je zainteresovan za svidanje i nesvidanje. Njegov život se okreće oko nade i očaja, entizijazma i utučenosti, ljubavi i mržnje, svidanja i nesvidanja.

Broj 3 je Intelektualni Čovjek. Njegov centar gravitacije leži u Intelektualnom Centru, on je teoretičar (filozof), on ima teoriju o svemu. Njegove misli i misli drugih ljudi ga više interesuju od nečeg drugog.

Svakog od ova tri čovjeka karakteriše pojačani rad jednog Centra u odnosu na druge. Obrazovan čovjek, između ostalog, nije samo čovjek 1, 2 ili 3; ostali Centri su razvijeni do određene mjere i rade u njemu.

Prvi primjer: Uzmimo Čovjeka u kojem Centri rade na ovaj način: 1 (Motorički) 2, 3 - Vojnik. Njegove Emocije čine ga mrzovoljnim ili

osjetljivim ili ljubomornim. On je preokupiran sa samim sobom, i nije dobar na ispitima.

Drugi primjer: Uzmimo Čovjeka u kojem Centri rade na ovaj način: 1 (Instiktivni) 3, 2. On je također Vojnik, voli Sport. Ali studira Povjest ratovanja, strategiju, i neke druge ne-vojničke stvari. On kroz ispite prolazi poprilično lako; ali **osjeća** malo, nije uznemiren ili mrzovoljan, ali je oštar stariješina.

Znači, postoji 6 formulacija čovjeka: 1 2 3, 1 3 2, 2 1 3, 2 3 1, 3 1 2, 3 2 1. Čovjek 1 2 3 (Instiktivni) je zainteresovan jedenjem, ljenošću, nenaklonjen je činjenju napora. Vođen njegovim tijelom, on će lako biti depresivan, lako postaje tmuran i neraspoložen. Takav čovjek teško misli. (Ovdje se misli na intenzivniji Intelektualni Rad.)

Koji od ovih ljudi smo mi može biti nađeno samo Samo-Posmatranjem. **Pravilan prilazak životu zahtjeva pravilan rad Centara** - i pristup različitim situacijama sa pogrešnim Centrom je beskoristan, neupotrebljiv.

Svaki Centar zahtjeva sopstveni razvoj, tj. zahtjeva razvoj usmjeren na njega.

Mehaničko Čovječanstvo je jednoobrazno zato što život vidi samo kroz jedan Centar; i ljudi koji pripadaju Mehaničkom Čovječanstvu ne razumiju jedan drugog.

Cilj Rada je da se dosegne Balansirani Čovjek, Čovjek br. 4. Čovjek br. 4 ima sve Centre podjednako razvijene, tako da jedan Centar ne mješa u funkciju drugog, i svaki Centar ima svoj način rada koji je primjeren situaciji.

Da bi se dosegao Balansirani Čovjek neophodno je da Svjesno Radimo na Sebi. Čovjek br. 4 nije mahaničan. Ljudi koji počinju dostizati nivo Čovjeka 4 u isto vrijeme počinju da razumiju jedan drugog.

Da bi se približili Čovjeku 4 osoba mora voljno da razvija određene strane sebe koje su zaostale u razvoju. Stoga nema nekorisnih novih iskustava kada razumijemo pravac u kojem leži naša Unutrašnja Evolucija.

U životu ljudi ne razumiju jedni druge jer nemaju zajednički jezik. Prvi korak u razumijevanju jednih drugih leži u učenju Preciznog, zajedničkog Jezika.

Vidjeli smo da čovjek nije Jedan, već da je četiri, tj. svaki Centar u njemu je drugačiji Um. U stvari on je Mnoštven. Nakon dugog perioda Samo-Posmatranje će nam pokazati našu Mnogobrojnost, i svakom od njih mi kažemo "ja".

Svakog momenta ta "ja" se mjenjaju: čas jedno, čas drugo, jedan priča a drugi mu može biti u kontradikciji, ili da jedno "ja" nema pojma o onom što je neko drugo "ja" reklo.

Mi sebi pripisujemo mnoštvo stvari koje ne posjedujemo, kao npr. punu svjesnost, volju, Istinsko, stalno Ja koje se nikada ne mjenja.

To je iluzija. Čovjek nema jednu Volju već mnoštvo kontradiktornih volja. Čovjek nije Svjestan, već živi svoj život u Snu. On nema Stalno Ja već mnoštvo "ja". U Radu, čovjek se upoređuje sa "kućom u neredu". Gospodar je odsutan, i sluge čine što žele. Kada telefon zazvoni, oni se pretvaraju i govore kao da su Gospodari, i daju mnoga obećanja i naredbe pod uticajem tog pretvaranja. Neki od tih sluga osjećaju da je moguće bolje stanje. Oni jasno vide što se zbiva, i udružuju se sa namjerom da dovedu kuću u red, u nadi da će to privući Gospodara da se vrati.

Svako "ja" u čovjeku je stečeno nekim iskustvom u životu, iz imitacije, iz okruženja, iz nečeg stvarnog, iz fantaziranja, iz profesije i slično.

Čovjek nije rođen sa Personalnošću, već sa Esencijom. Ličnost počinje da stječe formu veoma rano u našem životu, čim dijete krene da imitira. U tim trenucima ona skuplja prenemaganje, usiljenost, izvještačenost i slično. Konačno, dijete to uzima kao samog sebe i na taj način Ličnost biva stečena.

Posmatranje sebe sa tačke gledišta mnogih "ja" mi počinjemo da shvatamo da uvijek ne priča ista osoba i da svaku zovemo sa "ja". Primjećujemo različita "ja" koja pričaju u različitim momentima u toku dana, i koja nas preuzimaju u potpunosti. Mi se mjenjamo svaki trenutak. Neka "ja" su budna, neka "ja" idu da spavaju. Jedno "ja" da obećanje dok drugo "ja" o tome ne zna ništa. Neka "ja" su veoma opasna, i ako želimo da se razvijemo moramo ih sprečiti da preuzimaju kontrolu nad nama. Posebno mislim na "ja" koja izvrću stvari, koja lažu o svemu, koja su osvetoljubljiva, koja su puna samosažaljenja ili mržnje.

Dijete je rođeno kao Esencija, i budno je sve dok je u Esenciji. Naravno ovo je istina u nekoj mjeri sa stanovišta Stvarnosti. Ali bivajući rođeno među uspavanim ljudima ono samo uskoro pada u San. Ono počinje da Imitira, i to je jedan od razloga što se formira Ličnost.

Probajte da Posmatrate sebe sa stanovišta različitih "ja" koja postoji u vama, i primjetite koliko su ona kontradiktorna. Primjetite "ja" koja se pojavljuju kada ste sami: i primjetite kako se ona promjene kada neko uđe u sobu. Probajte primjetiti intonaciju kojom različita "ja" pričaju.

Sve dok ne vidimo koji teškoće, **u nama samima**, stoje na našem putu ne možemo da se promjenimo, ne možemo ići dublje u Unutrašnjem razvoju. Ako želimo da se razvijemo moramo biti sposobni da posmatramo sebe.

Uobičajeno je vidjeti poteškoće koje imamo na osnovu spoljašnjih uzroka, jer to tako svi ostali primjećuju. Ali ako počnemo shvatati da je to u nama samima, da naš nivo Bića privlači naš život, i ako razumijemo neophodnost Rada na Sebi, jer naši problemi leže u nama samima, možemo početi da se mjenjamo. Ako možemo doći do tačke u kojoj shvatamo da naši problemi leže u nama samima, tada mi znamo da sve ovisi o našem naporu da promjenimo sebe. I ukoliko ne dođemo do ove tačke Svijesti, sve će ostati, ne uvijek isto, već čak mnogo gore.

Moramo se potruditi da otkrijemo, putem Svijesnosti ili Samo-Posmatranja, šta je to u nama samima što nas drži na istom mjestu.

Promjeniti život znači promjeniti same sebe. Ali prije svega, mi imamo iluziju da poboljšanje našeg života leži u spoljašnjim okolnostima i da je to ono što mora biti drugačije. To je ono što nas čini nesretnima.

Prva stvar koju moramo učiniti, da bi se promjenili, jeste odricanje od sopstvene Patnje. Ali ljudi ne žele to - oni se bore da je zadrže.

Rad kaže da je svijet kontrolisan, ne seksom ili moći, već Negativnim Emocijama - tj. određenim stanjem Emotivnog Centra, koji zovemo Negativne Emocije. To se odnosi na Patnju. Sve dok se ne odrekemo Patnje, ne možemo da se promjenimo. **Prvi znak pogrešnog Stava u životu, prva iluzija, je Nepotrebna Patnja.** Ovo se dešava jer životu prilazimo kroz naše ideje kako bi nešto trebalo biti, i zamišljamo da je ono što nam se dešava izuzetak. Sve to proizvodi Patnju, jer ne razumijemo prirodu života, i ne želimo da je znamo. Mi se borimo sa teškoćama - naravno - ali o životu mislimo na pogrešan način.

Sada smo došli do novog stajališta: da je naš život pogrešan zbog bespotrebne Patnje, i da moramo da se oslobodimo nepotrebno samosažaljenja, i osjećaja nepravde i potištenosti. Moramo da osjetimo da nam život ništa ne duguje, i da nas drugi ljudi ne posjeduju. Naprotiv, mi osjećamo da mi posjedujemo druge i život mnogo više nego što možemo

dati. U molitvi "Oče naš", ispravno prevedenoj, mi treba da tražimo da se naš dug **otpusti**, kao "što mi otpuštamo dužnicima našim", ne "oprašta/oprašamo". Kada eliminišemo iz nas ideju da nam neko nešto duguje, na taj način postajemo slobodni. Osjećaj da nam neko nešto duguje je Bespotrebna Patnja. Kada se sa ovim borimo naša Patnja je korisna.

Ovaj napor treba Ideje Rada. Ideje Života, ili Životne Ideje podržavaju bespotrebnu Patnju, i na kraju nam uskraćuju zadovoljstvo, sreću i nove interese.

Da bi se promjenio, čovjek treba da bude slobodan od beznačajnih vezivanja i formi imaginacije o samom sebi koje nas sputavaju u poziciji u kojoj se nalazimo svaki dan. Mi smo unutar sebe vezani sa svim i svačim; sujetom, glupošću, zaslugom, ljepotom, elegancijom, postignućima, samo-vrednovanjem i slično, i Patimo zbog toga. Ovo mora biti oslabljeno kako bi promjena zauzela mjesto. Ili možemo biti vezani za drugu stranu istog novčića - ideju da ne treba da budemo ambiciozni, ili ne treba da brinemo o životnim teškoćama, sasvim je svejedno. I dalje je to Vezanost.

Centri

Intelektualni Centar je rođen (sastoji se) od Negativnog Dijela i Pozitivnog Dijela, jer da bi mogli da mislimo, razmišljamo, mora postojati komparacija - mogućnost da se kaže "da" ili "ne".

Emotivni Centar nije rođen sa Negativnim Dijelom - on ne bi trebao biti tu, ali je naučen (skupljen) uticajima ljudi koji su negativni. Kontaktom sa odraslima dijete uči da samo sebe sažaljeva, da osjeća sažaljenje prema drugima, da ljutito priča, da se žali, da bude melanholično, neraspoloženo, nervozno, sumnjičavo, ljubomorno, da povređuje druge, i slično. Ovo jeziva **infekcija** djeteta je nešto protiv čega se ništa ne može učiniti jer nije jasno prepoznata. Ova infekcija formira Negativni Dio Emotivnog Centra. I ova infekcija se širi sa generacije na generaciju.

Negativne Emocije mogu uzeti veoma suptilne forme ali sve vode u nasilje. Kada Negativne Emocije prođu iza određene tačke one

izazivaju duboko ukorjenjene uticaje na Instiktivni Centar, i ljuti tada žele da povrede ili ubiju jedni druge.

Postoje određeni razlozi zašto su Negativne Emocije gore od ovoga. Mi imamo dva Viša Centra - Viši Intelektualni, i Viši Emotivni Centar - koji su u potpunosti razvijeni, ali nismo u kontaktu sa njima. Kada osjećamo unutrašnju prazninu, nedostatak nečega u sebi, osjećaj izgubljenosti u svijetu koji ne razumijemo, to je srazmjerno sa nemogućnošću da čujemo Više Centre. Ali ako uspostavimo kontakt sa Višim Centrima u našem svakodnevnom stanju, stanju u kakvom smo sada, niži Centri će biti izloženi većem pritisku, koji je mnogo gori od sadašnjeg, koji je mnogo intenzivniji.

Možemo živjeti u mnogo bolje u ovom svijetu ako su Negativne Emocije svedene na minimum.

Ako, nakon što smo posmatrali Negativne Emocije, započnemo borbu sa našim Emocijama, uvidjećemo da se naši Stavovi u odnosu na život moraju promijeniti. Nemoguće je samo prevazići Negativne Emocije, zato što su **one izazvane sa našim Stavovima prema životu!** Svaka situacija zahtjeva novu tačku mišljenja; sve naše ideje o nama samima moraju da se promjene, i to je **Rad na Sebi**. Rad je stvoren da nas gurne u dodir sa Višim Centrima, ali sve dok nas vode Negativne Emocije, Uticaji koji dolaze iz Viših Centara ne mogu da nas dosegnu.

Sa stanovišta Rada, čovjek nije Jedno - on nije Cjelovit, nije Jedinstvo. Sa tačke gledišta Centara on je "troje": Intelektualni čovjek, Emotivni čovjek i Instiktivno-Motorički čovjek.

Rad također priča o čovjeku sa stanovišta Znanja i Bivanja (Bića). Ovo su dvije strane čovjeka - on je oboje, ne samo Znanje ili samo Bivanje.

Prvo, da uzmemo Biće. Različite vrste životinja imaju različito Biće. Biće zmiye je drugačije od Bića skakavca; a Biće skakavca je drugačije od Bića svinje; Biće svinje je drugačije od Bića tigra. Stolar odabire drvo prema prikladnosti za posao koji namjerava da učini. Ako neke zalihe drveta nisu dobro sazrijele on će reći nešto u stilu "da priroda drveta nije dovoljno sazrijela". On u stvari govori o Biću.

Nije teško shvatiti da ljudi imaju različito znanje, ali nije lako shvatiti da oni imaju i različito Biće. Koncept Bića je istaknut u Radu, i moramo se potruditi shvatiti što je to Biće, i zašto je taj koncept tako naglašen.

Prvi primjer: Uzmimo čovjeka sa vrhunskim znanjem u svom polju djelatnosti, no s druge strane on pun prosječnih i bezvrijednih dijela, pun zavisti, prevara, krade informacija bez da iste poznaje. Iako je ovo očito nama, on ne razumije zašto je to tako i zapanjen je kako mu ljudi ne sličje. Bez Razumijevanja da taj čovjek ima dvije strane - znanje i biće - bićemo zbunjeni u vezi njega. On nam se ne sviđa i opisujemo njegov **nivo bića** na neki određen način.

Drugi primjer: Uzmimo sada čovjeka koji nema neko određeno znanje, ali on nije zloban, pakostan, nije prosječčan i bezvrijedan, ne vara, drži do svojih obećanja i onog što kaže. Iako njegovo znanje nije razvijeno, njegov **nivo bića** je mnogo viši nego kod prvog primjera.

Ako vrijednujemo samo znanje, mi se divimo prvom čovjeku, šta god da on čini, zbog njegovog znanja; i preziraćemo drugog zato što je neznalica.

Ovo produživanje će nas definisati, jer će nam ono pokazati da mi sami imamo slabo, siromašno i nerazvijeno biće.

Današnja moda, da to tako kažem, je da činimo heroje od kriminalaca. Ali ne možemo osuditi kriminalce zato što njegov nivo bića uvijek koristi znanje koje ima na kriminalan, pogrešan, način.

Mi koristimo naše znanje u odnosu na nivo našeg bića. Nivo Bića određuje naše ponašanje.

Iz ovoga možemo uvidjeti različitost znanja i bića, i da je naša relacija u odnosu na znanje određena našim bićem. Dati znanje osobi čije je biće niže od njegovog znanja, rezultira pogrešnom upotrebom.

Rad uči da naše znanje i biće moraju biti istog nivoa, tj. isto razvijeni. Ako su oni približno isti, rezultat je da mi razumijemo znanje koje imamo.

Razumijevanje je definisano kao rezultat kombinacije znanja i bića. Samo znanje ili samo biće ne daju Razumijevanje. Možemo mnogo toga znati ali nemati Razumijevanje. Možemo razviti biće do određene mjere, ali i dalje biti glupi i neuki.

U odnosu na promjenu, moramo razviti obje strane, i biće i znanje. Ako sistem proučavamo samo Intelektualno, ništa se neće promijeniti. Ako se trudimo raditi na biću bez proučavanja znanja, doći ćemo do trenutka kada se zaustavljamo u razvoju. Neće biti povećanja Razumijevanja. Kada počnemo Razumijevati ono što prije nismo razumjeli, znači da je promjena koja se desila srazmjerna našem Razumijevanju.

Čovjek je njegovo Razumijevanje, i on se ne može razviti drugačije nego kroz Razumijevanje.

Rečeno je da **Nivo našeg Bića privlači naš Život**, i ako želimo da naš život bude drugačiji neophodna je promjena našeg Bića. Tj. sve dok naše Biće ostane isto privlačićemo iste stvari, iste situacije, bez obzira na mjesto ili uslove u kojima se nalazimo.

Možemo vidjeti da su znanje i biće relativni u različitim ljudima. Relativnost znanja se može razumjeti, ali relativnost bića je teža za razumijevanje.

Čovjek je nedovršen, nekompletan, nesavršen. On ima mogućnost da promjeni sebe, da sebe usavrši, i sve što mu je potrebno za to leži u njemu.

Čovjek je eksperiment u samo-evoluciji. Sve dok je mehaničan, on je nekompletan i nedovršen, ali on je sposoban za unutrašnji razvoj. Iz tog razloga se kaže da je **čovjek samo-razvijajući organizam**.

U Novom Zavjetu čovjek se uspoređuje sa sjemenom. Rečeno je da sve dok čovjek, kakav je sada, ne umre on ne može da evoluiru u mogućnost koju ima. Konačna **transformacija** njegovog bića je ono na što se misli da bi eksperiment bio kompletan. Ideja da je čovjek samo-razvijajući organizam znači da se on ne može razviti na osnovu nasilja. Čovjek se može razviti samo uz pomoć Razumijevanja.

Ako je čovjek **specijalni eksperiment** na zemlji, koji je različit od životinja koje nemaju individualnu evoluciju, šta bi to trebalo da znači? To znači da se čovjek može razviti samo kroz svoju Unutrašnjost ako Razumije neophodnost unutrašnjeg razvoja, i počne da traži svoj Unutrašnji smisao. Samo kroz Unutrašnju Slobodu, koja je čovjekovo Razumijevanje, on može da evoluiru. Spoljašnja prinuda ne može da ga razvije. Kada uvidimo da smo pogrešni i kada shvatimo na što ličimo i kako se ponašamo, tada sa tog temelja samo-evolucija postaje moguća. Počinjemo da se mjenjamo onda kada Razumijemo sami sebe, i vidimo što nam je potrebno.

Čovjek je slobodan da se promjeni kroz svoje sopstveno Razumijevanje. To je jedini smisao kroz koji je on slobodan - i tu slobodu mu niko ne može oduzeti. Niko ne može da promjeni život, ili da promjeni drugog čovjeka; ali svaka osoba može da promjeni samu sebe. Ovaj Sistem počinje sa čovjekom, sa samim sobom - i njegov Cilj je da promjeni čovjeka **samog**.

Nikakvi rituali, pravila, ceremonije, čak i ako je njihov Cilj razvoj čovjeka, ne može da promjeni čovjeka ukoliko on ne počne da Razumije sam za sebe.

Rad stoga počinje sa učenjem da mi moramo pokušati ući u nas same, da moramo započeti gledati u sebe. Molitve, hodočašća, i slično

su beskorisni jer se oni uzimaju na spoljašan način. Samo kroz novo znanje i Rad na Biću novo Razumijevanje može biti rođeno.

Sljedeća ideja je da se **čovjek nalazi u lošoj situaciji** na ovoj planeti. Zemlja je mala tačka u odnosu na solarni sistem, solarni sistem je mala tačka u odnosu na Mlječni Put ili Galaksiju, i Galaksija je dio mnogih Galaksija. Čovjek je u lošem položaju, pod mnoštvom zakona koje ne moraju nužno da doprinose njegovom boljem postojanju. Govoreći sa Kosmičkog značenja, čovjek je mali u odnosu na Unvierzum, novi eksperiment koji može biti odbačen u korist nekog drugog eksperimenta. Čovjek postaje Odgovoran samo kada shvati svoje značenje i sudbinu i počne da živi mnogo Svjesnije.

Da je čovjek samo mašina on ne bi patio zbog svog unutrašnjeg bola, ili sumnje ili nepostojanosti, prosto zato što bi **bio** mašina: ali svi znaju, na neki maglovit način, zašto ovo nije slučaj, zašto nije tako - i da mogu biti drugačiji nego sada.

Treća ideja o čovjeku je da sve dok ostaje Uspavan i Mehaničan **on je iskorištavan**.

Ako čovjek nije u stanju da učini nešto u vezi sebe, njegova pozicija će biti bez nade - on će biti iskorištavan od svega oko njega, poplava, katastrofa, bolesti, ratova i slično. I to će biti njegov jedini život. Ali ako je čovjek kreiran kao samo-razvijajući organizam, život ne može da ga ispuni, i njegova svrha nije da ga ispunjava: čovjekovo značenje nije u životu. Ali život nas posjeduje i iskorištava našu poziciju na ovoj planeti. Preuređenje spoljašnjih stvari i dalje nas stavlja pod iste zakone koji nas iskorištavaju. Sve dok naše Biće ostaje isto, čovjeka privlače ista zbivanja i isti život. Polazna tačka promjene je u nama, u našem Duhu, Biću.

Čovječanstvo je Uspavano sa tačke gledišta Rada. Mi smo Uspavani, i u tom stanju čovječanstvo ne može ništa učiniti. Danas je čovječanstvo sve više i više iskorištavano kosmičkim silama zato što je on odbacio moć da se promjeni.

Rad se okreće oko centralne tačke da je čovjek samo-razvijajući organizam, sposoban za evoluciju kroz sopstveno Razumijevanje, i mogućnost promjene nivoa Bića - što znači da on može da dođe pod drugačiju vrstu uticaja, novu vrstu uticaja i dobije Pomoć.

U prva Dva Stanja Svijesti mi smo Mehanični i ne možemo da se promjenimo. Samo u Trećem Stanju Svijesti, ili Budnosti, čovjek može da promjeni svoju poziciju i situaciju na ovoj planeti.

Čovjek postoji u dva dijela, Esenciji i Ličnosti. Esencija je dio koji može da raste.

Nakon rođenja osoba je Esencija, ali nerazvijena Esencija. Dijete mora da raste, i svaki Centar mora da razvije svoj Um i Inteligenciju. Dijete živi u Instiktivnom Centru: polako ono počinje da razvija Motorički Centar - hodanje. Ono jedva da nešto razumije. Život je na velikoj distanci od njega, i ono živi u svom svijetu. Kada počne da priča i razumije nešto od onoga što ljudi govore, život mu prilazi bliže. Ličnost počinje da se razvija.

Život dolazi u vidu Impresija, koje padaju na različite Centre i različite **rolne** (u smislu memorije). Impresije se zapisuju na rolne u različitim Centrima. Prilikom rođenja Centri su prazni, čisti, osim Instiktivnog Centra, i jako malog dijela Motoričkog Centra.

Sve što smo naučili je spremljeno, snimljeno u ovim Centrima. Sve naše navike - mentalne, emotivne i fizičke - su snimljene na ovim rolnama. I na osnovu tih rolni razvija se Ličnost.

Ljudi sa sličnim rolnama osjećaju se povezanim, a oni sa drugačijim rolnama osjećaju se manje povezani sa drugima. Ali ljudi koji imaju drugačije rolne, koji su različiti po Ličnosti, mogu biti privučeni jedni drugima: i u tom slučaju oni su slični u Esenciji.

Moramo razumjeti da Esencija biva veoma brzo okružena Ličnošću. Ono s čim smo rođeni veoma brzo biva okruženo sa stečenim - vjеровanjima, mišljenjima, stavovima i slično. Sve što smo naučili je oblik Ličnosti. Ono što je Esencija, ono što je ona Istinski, ostane nerazvijeno. Ali čovjek može jedino da raste kroz rast Esencije.

Ako u životu želimo da budemo vođa, istaknuti u nekom smislu, i učimo da to postanemo, mi pojačavamo Ličnost. Ako nešto činimo isključivo radi toga da budemo neko i nešto, sav naš napor vodi razvoju Ličnosti - i to će biti na uštrb Esencije.

U Ezoteričnom Učenju, čovjek je sjeme sposobno za individualni razvoj. Dio čovjeka koji može da raste kao sjeme jeste Esencija. Ali tokom našeg obrazovanja, osjećaj nas samih, naše osjećaj "ja", polako se odmiče od onoga što istinski jesmo ka onom što smo skupili tokom

života. Precizno rečeno Esencija je ono **što mi jesmo**. Ličnost je ono **što nismo**.

Kroz nejasan osjećaj ovoga, ljudi se trude da izbjegnu život. Iako je istina da su jednostavniji ljudi više esencijalni (prirodni), njihova Esencija ostane nerazvijena ili je samo razvijena do jedne određene tačke. Njihovo Razumijevanje ostaje na nivou djeteta.

Rad kaže da je Esencija sposobna samo za veoma mali razvoj sama po sebi. Da bi rastla iznad određene tačke ona mora imati određenu hranu. Žir se hrani supstancom koja ga okružuje i koja u sebi sadrži sam zametak života. Kada se razvije kao biljka, on crpi hranu iz Sunca i Zemlje. Kod čovjeka se mora stvoriti određena hrana u njemu koja će omogućiti Esenciji da se hrani. Ta hrana je Ličnost. Ukoliko se Ličnost ne formira oko Esencije djelovanjem života, Esencija ne može da raste iza određene tačke.

Esencija sama po sebi može da raste samo do 4, 5 ili 6 godine života. Dijete tada ostavlja Esenciju i postaje sve više i više uronjen u postepeno formiranje Ličnosti. Ono se uči u šta da vjeruje, što mu je korisno a što ne, itd. - i to je početak pometnje u svima nama.

Rad kaže, uprkos ovom, da Ličnost mora biti formirana; jer ako želimo da se kasnije razvijamo ne možemo to učiniti bez hrane koju objezbjeđuje Ličnost. Možemo samo da rastemo na štetu Ličnosti.

Kakvo je Unutrašnje stanje čovjeka, u odnosu na njegovu mogućnost individualnog razvoja? Čovjek je stvoren kao samo-razvijajući organizam. Istinski, Stvaran razvoj je razvoj onoga što on stvarno jeste, s čim je rođen, tj. razvoj Esencije.

Kroz obrazovanje i spolješnje okolnosti u globalu, kroz imaginaciju, Ličnost preuzima vlast nad nama. Ličnost postaje aktivna a Esencija pasivna. To znači da mi vjerujemo samo u ono što možemo da imitiramo, ono što je lažno - ova strana koju imamo je stečena i uzimamo je kao sebe, kao naše "ja", sopstvo. To može biti snažno u takvoj mjeri da sve što je živo u nama na kraju umre.

Ipak, Ličnost mora da se formira u čovjeku u odnosu na život i što je Ličnost bogatija, jača, to je bolje. Ali to je samo jedan korak u odnosu na našu mogućnost razvoja. Razvoj započinje onda kada je sva ova hrana stavi na raspolaganje Esenciji za njen daljnji razvoj. Drugim riječima, razvoj Esencije može da se desi samo na štetu Ličnosti. Rasti možemo

samo ako Ličnost učinimo pasivnom. To Esenciji omogućava da polako postane aktivna i raste.

Dakle, ako želimo da se promjenimo, moramo početi ići protiv sebe u određenom smislu - tj. protiv onoga što uzimamo kao "sebe". Svo Psihološko učenje ovog Sistema je u konekciji sa određenom Idejom **razvoja Esencije na štetu Ličnosti** - razvoj nije moguć ukoliko Ličnost nije dobro formirana, pošto sam razvoj ovisi o Ličnosti koja je dobro formirana i praktično o kvaliteti hrane od koje je Ličnost načinjena.

Pitanje razvoja Esencije ne leži u pokušaju pronalaska onog u što se Esencija treba razviti.

Niti je stvar u tome da se Esencija razvije na silu, već da joj se omogući razvoj. Esencija se ne može razviti jer je okružena Ličnošću.

Određena strana Ličnosti je Lažna Ličnost. Rečeno je da se Lažna Ličnost gradi od zamišljanja, imaginacije. Zamišljanje, Imaginacija je jedna od naših najjačih sila koje djeluju na naš Unutrašnji život, na naš unutrašnji svijet realnosti u kojem živimo. Uzmimo na primjer ranije godine života u kojima smo čitajući knjige zamišljali sebe kao heroja te knjige - mi smo vjerovali da smo ono što nam fantazija kaže da jesmo. Kada je imaginacija usaglašena, lažni osjećaj sebe je stvoren, stvoren je lažni osjećaj "ja". **Ovo je osnova Lažne Ličnosti.**

Kako rastemo i Ličnost se formirala, umjesto da budemo ono što jesmo, mi težimo tome da postanemo izmišljena osoba, izmišljena ličnost. Centar gravitacije našeg osjećaja sebe pada na vještački osjećaj "ja" koji je sastavljen od fantazije, imaginacije.

Esencijalni osjećaj sebe zamjenjen je iluziornim osjećajem "ja". To je izmišljena strana, lažna strana nas, Lažna "ja", Lažna Ličnost koja sprečava Esenciju od kasnijeg rasta.

Lažna Ličnost je naše samo-sviđanje, ljubav prema sebi, naše divljenje prema samima sebi, i izvor samo-sažaljenja i Negativnih Emocija.

Razvoj Esencije, nakon što je Ličnost stvorena, ovisi o činjenju Lažne Ličnosti i Iluziornih "ja", pasivnima. To znači da moramo otkriti Samo-Posmatranjem šta je u nama Stvarno a šta Lažno. U Ličnosti se nalazi mnogo toga što je korisno i mnogo onog što je beskorisno. Ali prije svega, moramo vidjeti da mi samo zamišljamo da smo neko i nešto u životu, dok smo zapravo potpuno obični, svakidašnji.

Lažna Ličnost je sastavljena od zamišljanja i moramo se truditi da Posmatramo neka od tih zamišljanja. Moramo posmatrati laganje - na primjer, kada pričamo priču na određen način stavljajući sebe u neki povoljniji položaj, čineći sebe mnogo pamatnijim ili ispravnijim od drugih. Nama se ne sviđa da priznamo da mi nismo u pravu.

Mi smo robovi naših Imaginarnih "ja", jer se osjećamo obaveznima da ih držimo živima i da ih branimo od drugih i od nas samih. Otuda mi uvijek lažemo - hvalimo se, opravdavamo i pretvaramo se. I od drugih tražimo da nas uzimaju za ozbiljno, tražimo satisfakciju, tražimo nagradu i ohrabrenja. Ako omanemo u tome, ako ne uspijemo, osjećamo se depresivno i povređeno ili mrzimo ljude.

Lažna Ličnost u ljudima kvari njihove odnose sa drugima: oni ne mogu biti Stvarni zbog toga što se sve bazira na pretvaranju i imaginaciji. Ako je Esencija jedne osobe privučena Esencijom druge nešto Stvarno je moguće - ako Ličnost ne pokvari ovu mogućnost.

Dijete, bivajući Stvarnim u svojim ranijim godinama, je tada, zbog potrebe da se susretne sa spoljašnjim životom, forsirano da imitira druge ljude. Ono se uči da postane nešto što nije ono samo, i uči se da vjeruje u to. Osjećaj "ja" polako prelazi na rastuću Ličnost, i shodno razvoju Ličnosti nema ništa Stvarno u tom osjećaju "ja". Sve što dijete imitira i izmišlja u odnosu na sebe uzima formu različitih "ja". Tako, kada odraste, on je nagomilan različitim "ja" koji mogu djelovati u različitim pravcima u različitim vremenima.

Ali Imaginarna "ja" ili Lažna Ličnost djeluje na takav način da nas tjera da vjerujemo da smo mi jedna te ista osoba cijelo vrijeme. Mi smo sigurni da imamo jedno, nepromjenjivo i stalno "ja". Ukoliko ne shvatimo da nismo jedno, nepromjenjivo i stalno "ja", ne možemo da se promjenimo. Zbog toga vjerujemo da imamo Istinsku Volju i da možemo da "činimo", djelujemo.

Ali, mi smo "kuća u neredu". Mi smo mnoštvo ljudi sa različitim strastima i željama - ne jedna osoba sa jednom Voljom. Zbog toga ne možemo da "djelujemo". Samo čovjek sa Istinskom Individualnošću ima Istinsku Volju i može da djeluje.

Kada počnemo da posmatramo sebe sa Ciljem da uvidimo različite dijelove Ličnosti, snaga Imaginarnih "ja" počinje da slabi. Uviđamo da smo različiti od onoga što zamišljamo da jesmo. Kada Istinski **vidimo** različita "ja", iluzija o nama samima počinje da slabi, i mi dolazimo bliže Stanju u kojem Istinsko Ja može da se ispolji.

Sve dok Lažna Ličnost ima snagu i moć Esencija neće biti sposobna za razvoj. Ali jednom kada počeno da shvatamo našu situaciju Esencija se više ne zadržava na čekanju. Naša Unutrašnja situacija

počinje da se mjenja, i Ličnost postaje pasivna, i to omogućuje Esenciji da se razvija i postane aktivna.

Individualni Napori koje čovjek mora da učini

U namjeri da se promjeni, čovjek mora da Radi na Sebi. Ali ovdje postoje korisni i beskorisni napori. Kao primjer nekorisnih napora, uzmimo nekog iritantnog čovjeka koji, slušajući ovaj Sistem ali ne razumijevajući ga, prestane da puši. To ga čini još razdražljivijim nego prije.

Napor mora biti inteligentan, i mora biti u skladu sa onim što Rad uči, kao i na onom što smo posmatrali u sebi u smislu Učenja Rada.

Sve dok nismo posmatrali sebe i vidjeli na čemu moramo da radimo, ništa korisno ne može rezultirati od bilo kojeg napora koji uzmemo. Ako je čovjek posmatrao sebe i svoju razdražljivost, on je u mogućnosti da korisno Radi na Sebi.

Svi napori koje činimo moraju biti koristi na tri načina - u Radu na Sebi, u Radu sa drugima i samom Radu, kao Učenju.

Prva Linija Rada je da omogući promjenu čovjeka. Druga Linija Rada je u konekciji sa drugima - onima koji su u Radu zajedno sa nama, koji su nam najbliži u našem Razumijevanju. Treća Linija Rada se tiče samog Rada kao Učenja. Na primjer, moramo razmišljati o tome šta može da mu šteti a šta može da mu pomogne, i moramo shvatiti da ako se ponašamo pogrešno, ili pričamo pogrešno mi povređujemo sam Rad i druge ljude u njemu - kao i sami sebe, tako da se postavlja pitanje da li možemo da Radimo na Sebi uopšte.

Učenje leži u tim Trima Linijama Rada. Niko ne može sam da Radi na Sebi.

Prvi koristan napor koji možemo učiniti je napor Samo-Posmatranja - naučiti da se **nekritički** Posmatramo. To od nas zahtjeva stalan i velik napor, i to mora biti Svjesno učinjeno. Probajte da posmatrate neki kraći period - jer nemamo snage da posmatramo duže - misli, emocije, senzacije, pokrete. Neophodno je da nađete ispravno unutrašnje stanje, u kojem stvarno želimo da posmatramo i shvatimo da možemo, putem direktnog viđenjem, na primjer, da mislimo jedno i osjećamo nešto sasvim drugo.

Inače, mi smo identifikovani sa svim i svačim što zauzme mjesto u nama - svakom mišlju, raspoloženjem, senzacijom, emocijom. To znači da mi to uzimamo kao sebe same. Stavljamo osjećaj "ja" u to, i zbog toga ništa ne može da se promjeni u nama.

Vratimo se razdražljivom čovjeku. Pretpostavimo da je posmatramo svoju razdržljivost - i shodno tome njegova situacija se promjeni, jer umjesto da se identifikuje i bude razdražljiv, on je uspio da održi određenu unutrašnju separaciju od toga. Odvojen je od toga jer to može da posmatra kao nešto što nije on sam. On to može da vidi kao objekt. On je izvučen iz određenog osjećaja "ja", i što je veća snaga njegovog Samo-Posmatranja, to je slabija snaga iritacije i njene moći nad njim. On više nije Identifikovan sa samim sobom (određenom Osobinom).

Ovo je omogućeno sa usposatavljanjem Posmatrajućeg Ja - to je prvi korak u uspostavljanju novog sistema u nama, i to je prvi praktični zadatak ovog Učenja.

Najveća prepreka samo-evoluciji je ta da smo mi konstantno identifikovani sa onim što privlači našu Pažnju u nekom određenom trenutku. I zbog toga razloga mi zaboravljamo sebe. Ali naše Prirodno pravo je Treće Stanje Svijesti, Stanje Budnosti ili Svjesnosti. Ukoliko ne počnemo da Pamtimo Sebe, mi ćemo biti Identifikovani sa svim i svačim. Stoga mi živimo u Stanju unutrašnjeg raskola, identifikovani sa onim što nas okružuje. Zbog toga se kaže da mi Spavamo. Toliko smo naviknuti na identifikaciju da smo poznajemo ukus Identifikacije.

Kada smo Identifikovani sa problemom, sa osobom, osjećajem, situacijom mi sebe stavljamo pod njihovu moć. Mi smo pokoreni od njih.
Gospodarenje sa sobom počinje sa borbom protiv Identifikacije.

Također je moguće da se Identifikujemo sa Radom na Sebi, zaboravljajući da jedan mali Cilj nije sve. Cilj ne smije da bude javan; to uzrokuje identifikaciju i ne daje rezultate.

Naročito je teško osloboditi se Identifikacije jer osjećamo da najbolje nešto radimo kada smo Identifikovani.

Bivajući Identifikovanima mi vidimo samo jednu stranu. Ako smo Instiktivan čovjek, na primjer, mi se identifikujemo sa hranom koju posebno volimo. Instiktivan Čovjek postaje odrezak koji jede. **Postajemo ono s čim smo identifikovani** - recimo, novcem, nevoljama, mržnjom i slično i ne možemo da Pamtimo Sebe.

Da bi Pamtili Sebe ne smijemo da se Identifikujemo. Da bi naučili kako da se ne Identifikujemo ne smijemo biti identifikovani sa samim sobom. Zbog toga moramo Učiti i Praktikovati Samo-Posmatranje. Kada shvatimo da ne moramo ići za raspoloženjima, i slično, već da možemo povući osjećaj "ja" izvan njih, počinjemo da vidimo šta ne-identifikacija sa sobom u stvari znači.